

— Хей, Кожодерко, къде отивашъ? — извика дѣдо Пихтунчо на своето ловно куче, ала то не му обърна внимание и отлжчи настрана отъ пжтя Мандаринка. Набързо завърза приятелство съ нея и рече:

— Позволявашъ ли да пжтувамъ съ тебе подиръ каруцата, госпожице? Искамъ да дойда до града — да ми се порадаватъ гражданитѣ. Отколе не съмъ надничалъ въ градски гостилници. Подивѣхъ въ това село Вжбелъ.

— Позволявамъ ти, господинъ Кожодерко. Ти ще бѣгашъ подиръ дѣсното колело, а пѣкъ азъ подиръ лѣвото.

— Чудесно! — зарадва се Кожодеръ.

— Кожодерко, братко, моля ти се, върни се! На кого ме оставяшъ срѣдъ пжтя? — нарежда дѣдо Пихтунчо.

Кожодеръ дори не се обърна.

— Обидно ми е, — рече той на новата си приятелка, — когато тоя пиянъ старецъ ме нарича „братко“. Какъвъ ми е братъ той? Не може да лае, не може да ходи на четири крака, нѣма опашка. Само яде като слонъ и пие като биволъ.

Кучетата отминаха. Дѣдо Пихтунчо поклати глава заканително и навлѣзе въ гората. Скоро забрави измѣнника Кожодеръ и си затананика:

Юнакъ върви
презъ горица зелена...

Единъ заякъ изскочи неочаквано отъ близкия храстъ, навири уши и погледна ловеца право въ очитѣ.

— Дребенъ ловъ за мене! — рече дѣдо Пихтунчо и отмина. — Съ нѣщо по-голъмо искамъ да започна лова. Сетне ще трепя зайци и яребици.

Вървѣ, вървѣ, стигна единъ брѣстъ съ разклоненъ дънеръ. Подъ брѣста бѣше порасла гжста трева, мека като памукъ.

— Заповѣдай подъ моята сѣнка! — покани брѣстътъ ловеца. — Тоя зеленъ килимъ за тебе съмъ го постлалъ.

— Защо не? — отвърна дѣдо Пихтунчо. — Ще поседна да си почина, да си похапна и да подрѣмна, та сетне кога се дигна — звѣроветъ въ тая гора ще ме познаятъ кой съмъ. Продължавамъ имъ живота още два часа.

Великодушниятъ ловецъ сне шапка, окачи пушката си на единъ сухъ клонъ и седна. Опрѣ грѣбъ върху дънера на брѣста. Брѣкна въ чантата, извади една бѣла кърпа и започна да нарежда върху нея: прѣсната пита, припечената кокошка, бѣклицата. Но тъкмо когато хвана кокошката за двата крака и се опита да я раз-